

Sygn. akt III AUa 714/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Czaja
Sędziowie:	SA Elżbieta Gawda SA Krzysztof Szewczak (spr.)
Protokolant: protokolant sądowy Joanna Malena	

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2014 r. w Lublinie

sprawy J. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o ustalenie podlegania ubezpieczeniom społecznym

na skutek apelacji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 28 maja 2014 r. sygn. akt VII U 4027/12

I. oddala apelację;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. na rzecz J. G. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt III AUa 714/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 września 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych - Oddział w L. stwierdził, że J. G. z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej podlegał obowiązkowym ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowemu, wypadkowemu w okresach: od 1 stycznia 1999 r. do 31 lipca 2007 r., od 1 października 2007 r. do 30 listopada 2007 r. oraz od 1 października 2008 r. do chwili obecnej, a podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowi za ten okres zadeklarowana kwota nie niższa niż 60 % kwoty przeciętnego wynagrodzenia. W uzasadnieniu wskazano, że ubezpieczony figuruje w Centralnej Ewidencji i Informacji Działalności Gospodarczej, zaś

z dniem 1 stycznia 1999 r. dokonał zgłoszenia prowadzonej działalności w ZUS, jako płatnik składek. Ponadto w okresie wskazanym w decyzji wykazywał dochód z tej działalności.

W odwołaniu od tej decyzji J. G. domagał się jej zmiany i ustalenia, że nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej we wskazanych w decyzji okresach. Odwołujący podniósł, że do dnia 1 stycznia 2004 r. prowadził działalność gospodarczą w zakresie usług turystycznych, natomiast w następnym okresie do 2009 r. prowadził jedynie raz do roku 10-dniowe, wyjazdowe kursy językowe.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie argumentując, jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

W toku rozprawy ubezpieczony zmodyfikował swoje żądanie wnosząc o zmianę decyzji poprzez stwierdzenie, że z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej nie podlega obowiązkowi ubezpieczenia emerytalnego, rentowego i wypadkowego w okresach od 1 grudnia 2003 r. do 31 stycznia 2006 r. oraz od 1 listopada 2006 r. do chwili obecnej.

Wyrokiem z dnia 28 maja 2014 r., sygn. akt VII U 4027/12 Sąd Okręgowy w Lublinie zmienił zaskarżoną decyzję i stwierdził, że J. G. nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu w okresach od 1 października 2004 r., do 31 marca 2005 r., od 1 października 2005 r. do 31 stycznia 2006 r., od 1 listopada 2006 r. do 31 marca 2007 r., od 1 października 2007 r. do 31 marca 2008 r., od 1 października 2008 r. do 31 marca 2009 r. i od 1 października 2009 r. (pkt I), zaś w pozostałym zakresie oddalił odwołanie (pkt II), znosząc wzajemnie koszty procesu (pkt III). Swoje rozstrzygnięcie Sąd oparł na następujących podstawach faktycznych i prawnych.

J. G. rozpoczął z dniem 1 stycznia 1999 r. prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie usług turystycznych. Z dniem 15 maja 1997r. odwołujący został wpisany w Centralnej Ewidencji i Informacji Działalności Gospodarczej, jako osoba prowadząca działalność gospodarczą pod firmą: (...) Technika (...). Jako przedmiot działalności gospodarczej wskazano w ewidencji działalność profesjonalną, naukową i techniczną. Działalność była prowadzona przez ubezpieczonego na podstawie zezwolenia Wojewody L. nr (...) z 29 lipca 1999 r. Z tytułu jej prowadzenia J. G. dokonał zgłoszenia siebie jako płatnika składek w ZUS oraz zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego za okresy od 1 stycznia 1999 r. do 30 listopada 2003 r. oraz od 1 lutego 2006 r. do 31 października 2006 r. Dokumenty rozliczeniowe związane z tymi zgłoszeniami złożył w ZUS za okresy: styczeń, marzec, czerwiec i wrzesień 1999 r., od grudnia 1999 r. do listopada 2003 r., a także od lutego do października 2006 r. Jednocześnie ubezpieczony zgłosił Naczelnikowi Trzeciego Urzędu Skarbowego w L. obowiązek podatkowy od dnia 19 maja 1997 r. i zgłoszenie to jest aktualne. Decyzją z dnia 15 marca 2004 r. Wojewoda L., uwzględniając wniosek J. G., stwierdził wygaśnięcie zezwolenia na organizowanie imprez turystycznych z datą wsteczną, to jest od 1 stycznia 2004 r. Sąd Okręgowy przyjął jednak, że wymieniona działalność prowadzona była do końca pierwszego kwartału 2004 roku, skoro bowiem wniosek o wygaszenie zezwolenia ubezpieczony złożył w marcu 2004 r., to w pierwszym kwartale 2004 r. liczył się z możliwością pozyskiwania zleceń.

Bezpośrednio po faktycznym zaprzestaniu działalności regulowanej w zakresie turystyki, w latach 2004 – 2009 ubezpieczony zajmował się organizowaniem zagranicznych obozów językowych dla uczniów, głównie na terenie Francji. Wyjazdy odbywały się we wrześniu, lecz związane z tym czynności kontraktowe i rozliczeniowe odbywały się w kolejnych latach na przestrzeni miesięcy kwiecień – wrzesień. Sąd ustalił, że J. G. zawierał umowy między innymi w datach: 21.05.2007 r., 16.05.2007 r., 17.04.2007r., 08.04.2008 r., 07.06.2008 r. oraz 07.05.2009 r. Wprawdzie niektóre z umów dotyczące wyjazdów zawierał w maju, niemniej w latach 2007 i 2008 do ich zawarcia doszło w kwietniu, zatem już od kwietnia każdego roku w okresie od 2004r. do 2009 r. pozostawał w gotowości do podjęcia działań, związanych z organizacją obozu. Jednocześnie Sąd wskazał, że obozy językowe kończyły się we wrześniu i jakkolwiek rozliczenia z tego tytułu były prowadzone jeszcze w październiku i listopadzie, to te czynności były jedynie efektem zrealizowanej uprzednio usługi. Nie można zatem, w ocenie tego Sądu przyjąć, że okresy działalności gospodarczej rozciągały się na październik i listopad każdego roku. Sąd wskazał ponadto, że w deklaracjach dotyczących podatku od towarów i usług (...) wykazywał do Urzędu Skarbowego przychód w miesiącach: październik 2004 r., czerwiec, wrzesień i październik 2005r., październik 2006 r., listopad 2007 r., październik

2008 r. oraz listopad 2009r. Deklaracje wystawione za okres do maja 2012 r. wykazywały przychód zerowy. W zeznaniach podatkowych dla celów obliczenia podatku dochodowego od osób fizycznych za lata 2007 – 2009r. J. G. wykazywał dochód z działalności gospodarczej oraz dochód z działalności wykonywanej osobiście. W latach 2010 – 2012 wykazywał dochód jedynie z działalności wykonywanej osobiście, która polegała na wykonywaniu na rzecz spółki (...) S.A. zleceń w zakresie tłumaczeń z języka francuskiego.

W konsekwencji Sąd pierwszej instancji przyjął, że w okresie od 2004 r. do 2009 r. ubezpieczony prowadził działalność o charakterze sezonowym, to jest w okresach od kwietnia do września włącznie każdego roku, co w ocenie tego Sądu, nie stało na przeszkodzie zakwalifikowaniu jej jako działalności gospodarczej w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2013 r., poz. 672 ze zm.), w szczególności z punktu widzenia kryterium ciągłości działalności. Sąd podniósł, że istotny jest zamiar powtarzalności określonych czynności celem osiągnięcia dochodu. Działalność ubezpieczonego posiadała charakter ciągły, wynikający ze stałych kontaktów z podmiotami, które wyraziły na nią stałe zapotrzebowanie – tj. z dwiema szkołami. Nadto za okres luty – październik 2006 r. ubezpieczony opłacił składki na ubezpieczenia społeczne z tytułu działalności gospodarczej. Obie szkoły były jedynymi adresatami działalności ubezpieczonego, w tym sensie więc działalność ta nie miała „otwartego” charakteru – nie była prowadzona w ramach ogłoszeń, reklam, czy tym podobnych form pozyskiwania ewentualnych, nowych klientów. J. G. zajmował się też całokształtem kwestii organizacyjnych związanych ze wspomnianymi wyjazdami, jego udział w tych przedsięwzięciach nie ograniczał się do występowania w roli pilota wycieczki, opiekuna, czy też tłumacza. Sąd dodał, że działalność ta miała charakter zarobkowy i przychód z nią związany wnioskodawca rozliczał w ramach podatku od towarów i usług.

Odnosnie wpisu działalności gospodarczej figurującego w ewidencji (...) Sąd podniósł, że wpis taki posiada charakter jedynie deklaratoryjny i co najwyżej rodzi domniemanie prawne, które może zostać obalone. Mając to na uwadze Sąd uznał, że w spornym okresie tytuł do podlegania przez odwołującego obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym, w postaci prowadzenia działalności gospodarczej wystąpił jedynie we wskazanych wyżej miesiącach na przestrzeni lat 2004 – 2009. W tym zakresie Sąd postanowił zmienić zaskarżoną decyzję. Z kolei Sąd uznał odwołanie za niezasadne w zakresie, w jakim jego autor wywodził, iż tytuł do podlegania ubezpieczeniu społecznemu wiązał się jedynie z wpisem działalności do ewidencji działalności regulowanej oraz z opłaceniem przez ubezpieczonego składek na ubezpieczenie społeczne. Sąd wskazał, że charakter przedsięwzięcia wnioskodawcy był zorganizowany i kompleksowy. Ubezpieczony nie tylko prowadził wrześniowe wyjazdy, ale i zawierał umowy oraz dokonywał rozliczeń we wcześniejszym okresie, tj. od miesiąca kwietnia. Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ §1 i 2 k.p.c. orzekł, jak w wyroku.

Apelację od tego wyroku wniósł organ rentowy, zaskarżając orzeczenie w punkcie pierwszym wyroku i domagając się jego zmiany poprzez oddalenie odwołania. Autor apelacji zarzucił naruszenie prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 12 ust. 1 i art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 205 z 2009r., poz. 1585 ze zm.) poprzez ustalenie, że J. G. nie podlegał sezonowo obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu tj. w okresach; od 1. 10. 2004 r. do 31. 03. 2005 r.; od 1. 10. 2005r. do 31. 01. 2006 r.; od 1. 11. 2006 r. do 31. 03. 2007 r; od 1. 10. 2007 r. do 31 03. 2008 r; od 1. 10. 2008r. do 31 marca 2009 r. i od dnia 1.10. 2009 r.; naruszenie prawa procesowego, w szczególności przez przekroczenie wyrażonej w art. 233 par. 1 k.p.c. zasady swobodnej oceny dowodów; sprzeczność ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału dowodowego poprzez uznanie, że wnioskodawca nie prowadził działalności gospodarczej.

W uzasadnieniu apelujący podniósł, że bezspornie z danych Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej wynika, iż wnioskodawca wyrejestrował działalność gospodarczą w dniu 12 września 2013 r. z datą zakończenia 31 grudnia 2009 r. Bezsporna jest też, w ocenie skarżącego, okoliczność, że wnioskodawca opłacał składki na ubezpieczenia społeczne za okres luty - październik 2006 r. oraz, że deklaracjach dotyczących podatku od towarów i usług wykazał obrót w miesiącach - m. in. październik 2004 roku; październik 2005 roku; listopad 2007 roku; październik 2008 roku; listopad 2009 roku. Zdaniem skarżącego, Sąd opierając się na zeznaniach wnioskodawcy, dokonał ustaleń sprzecznych z powyższymi faktami. Apelujący dodał, że z dokumentacji zebranej w sprawie wynika,

iż wnioskodawca w dniu 17 kwietnia 2007 roku oraz w dniu 8 kwietnia 2008 roku zawarł umowy z liceum, co świadczy o tym, że prowadził swą działalność przed sezonem wakacyjnym. Następnie skarżący podniósł, że w świetle zeznań wnioskodawcy złożonych na rozprawie w dniu 20 maja 2014 r., wymieniony pozostawał w gotowości do podjęcia działań związanych z organizacją obozów językowych dla młodzieży szkolnej i w razie zapotrzebowania mógł organizować obozy językowe w innych terminach, nie tylko we wrześniu.

W odpowiedzi na apelację organu rentowego J. G. domagał się jej oddalenia i zasądzenia na rzecz odwołującego od pozwanego kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna. Ustalenia Sądu Okręgowego i wyprowadzone na ich podstawie wnioski Sąd Apelacyjny w pełni podziela i przyjmuje za własne, wobec czego nie zachodzi potrzeba powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych oraz dokonanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku interpretacji przepisów prawa mających zastosowanie w sprawie niniejszej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 r., II UKN 61/97 – OSNAP 1998/3/104 oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 1999 r., I PKN 21/98 – OSNAP 2000/4/143, z dnia 8 grudnia 2005 r. II CK 317/05 - LEX nr 188553).

W pierwszej kolejności należy dokonać oceny przedstawionego w apelacji zarzutu naruszenia przepisów postępowania, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c., ponieważ tylko prawidłowo ustalony stan faktyczny, na podstawie należyte ocenionych dowodów przeprowadzonych w sprawie, daje podstawę do dokonania w dalszej kolejności oceny czy doszło do naruszenia przepisów prawa materialnego. Zarzut naruszenia powołanych wyżej przepisów należy uznać za nietrafny. Stosownie do art. 233 § 1 kpc sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Określone w tym przepisie granice swobodnej oceny dowodów może naruszać tylko dowolna ocena zebranego materiału, brak wszechstronnej oceny wszystkich istotnych dowodów lub ich ocena sprzeczna z zasadami logicznego powiązania wniosków z ustalonym stanem faktycznym lub doświadczeniem życiowym (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 4 lutego 1999r., II UKN 459/98 - OSNAPiUS 2000/6/252; z dnia 5 sierpnia 1999 r. II UKN 76/99 - OSNAPiUS 2000/19/732; z dnia 10 listopada 1999 r. I PKN 361/99 - OSNAPiUS 2001/7/216 oraz z dnia 16 kwietnia 2002 r. V CKN 1446/00 - LEX nr 55167). W sprawie niniejszej żaden z tych przypadków nie zachodzi. Sąd Okręgowy poddał ocenie wszystkie zgromadzone w sprawie dowody, w szczególności dowody z dokumentów oraz z zeznań wnioskodawcy przesłuchanego w charakterze strony. Wiarygodność i moc tych dowodów Sąd ocenił bez naruszenia obowiązujących w tym zakresie zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Apelacja nie wykazała uchybień w rozumowaniu Sądu Okręgowego, czyniących dokonaną ocenę dowodów nieprawidłową.

Nietrafnie w szczególności apelujący zarzuca, że Sąd Okręgowy pominął okoliczność, iż wnioskodawca w okresie od lutego do października 2006 r. opłacił składki na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne. Istotnie, ubezpieczony opłacił za ten okres składki, a Sąd Okręgowy miał ten fakt na uwadze, czemu dał wyraz w zaskarżonym wyroku oraz w jego uzasadnieniu.

Chybiony jest zarzut, jakoby Sąd pierwszej instancji pominął okoliczność, iż w deklaracjach podatkowych ubezpieczony wykazał prchód w miesiącu październiku 2004 r., 2005 r., 2008 r. oraz w listopadzie 2007 r. i 2009 r. Niewątpliwie Sąd ten miał powyższe okoliczności na uwadze przy wydawaniu zaskarżonego wyroku. W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy wskazał, że w wymienionych miesiącach miało miejsce rozliczenie podatkowe za okres od kwietnia do września każdego roku. Prawidłowo przy tym Sąd uznał, że powyższa okoliczność nie oznacza, iż w miesiącach: październiku 2004 r., 2005 r., 2008 r. oraz w listopadzie 2007 r. i 2009 r. ubezpieczony prowadził działalność gospodarczą, a jest jedynie konsekwencją działalności wykonywanej we wcześniejszych miesiącach. Niewątpliwie w miesiącach październiku i listopadzie każdego kolejnego roku J. G. dokonywał wyłącznie rozliczenia podatku z tytułu usługi zakończonej we wrześniu. Stąd też okoliczność powyższa nie może powodować wydłużenia okresów podlegania przez wnioskodawcę ubezpieczeniom społecznym, wskazanych w zaskarżonym wyroku.

Sąd pierwszej instancji trafnie podkreślił w uzasadnieniu, że w okresie od 1 stycznia 2004 r. do 2009 r. i później wnioskodawca prowadził działalność polegającą na organizacji obozów językowych. Faktycznie obozy te miały miejsce we wrześniu każdego roku w spornym okresie, niemniej czynności przygotowawcze trwały od miesiąca kwietnia. Jak to ujął Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku – wnioskodawca pozostawał w tych miesiącach w gotowości do prowadzenia działalności gospodarczej.

Wywód skarżącego, iż fakt zawarcia przez ubezpieczonego w dniu 17 kwietnia 2007 roku oraz w dniu 8 kwietnia 2008 roku umów z liceum oznacza, że prowadził on swą działalność przed sezonem wakacyjnym, nie podważa trafności ustaleń Sądu Okręgowego. Wszak Sąd ten przyjął, że właśnie od miesiąca kwietnia każdego kolejnego roku w okresie od 2004 r. do 2009 r. ubezpieczony rozpoczynał kolejny cykl swojej działalności poprzez nawiązywanie umów ze współpracującymi szkołami. Przywołany w apelacji wywód stanowi zatem powtórzenie ustaleń Sądu pierwszej instancji, w żaden sposób nie podważając ich prawidłowości.

Równie nietrafnie apelujący powołuje się na zeznania odwołującego złożone w toku procesu, z których wynika, iż pozostawał w gotowości do podjęcia działań związanych z organizacją obozów językowych i w razie zapotrzebowania mógł organizować obozy językowe nie tylko we wrześniu. Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wskazuje, że J. G., poza cyklami aktywności zawodowej w okresach od kwietnia do września w kolejnych latach, nie podejmował czynności, które mogłyby być potraktowane jako faktyczne prowadzenie działalności gospodarczej. Pozwany organ rentowy w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym nie przedstawił w tym zakresie przeciwnych dowodów. W konsekwencji Sąd pierwszej instancji bez zarzucanej sprzeczności z materiałem dowodowym ustalił, że działalność ubezpieczonego posiadała charakter cykliczny i była prowadzona w okresach od kwietnia do września w kolejnych latach.

Sąd Apelacyjny podziela również stanowisko Sądu pierwszej instancji, zgodnie z którym formalne zarejestrowanie lub wyrejestrowanie działalności gospodarczej ma znaczenie w sferze dowodowej, lecz samo w sobie nie przesądza podlegania obowiązkowi ubezpieczenia społecznego. Orzecznictwo dotyczące podlegania przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą jest jednolite, a wynika z niego, że zasadnicze znaczenie przy ustaleniu tego tytułu ubezpieczenia ma faktyczne wykonywanie działalności gospodarczej, a nie posiadanie uprawnień do jej prowadzenia (por. np. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 1990 r., III UZP 21/90, OSP 1991 nr 7-8, poz. 172; wyrok tego Sądu z dnia 14 września 2007 r., III UK 35/07, niepublikowany). Wpis do ewidencji działalności gospodarczej posiada wyłącznie charakter deklaratoryjny (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2000 r., II UKN 568/99, OSNP z 2001r. nr 22, poz. 678), a więc "legalizujący" prowadzenie działalności, zatem niewykreślenie działalności gospodarczej z ewidencji nie stwarza domniemania jej prowadzenia. Rozpoczęcie działalności gospodarczej i faktyczne jej wykonywanie nie polega na zgłoszeniu tej działalności do ewidencji, lecz na podjęciu czynności mieszczących się w ustawowej definicji działalności gospodarczej. Wpis rodzi jedynie domniemanie prawne (w rozumieniu art. 234 k.p.c.), według którego osoba wpisana do ewidencji jest traktowana jako prowadząca działalność gospodarczą. Domniemanie to może zostać obalone, zatem ubezpieczony może wszelkimi środkami dowodowymi wykazywać, że nie podjął lub na trwałe zaprzestał prowadzenia działalności gospodarczej, mimo niezgłoszenia tych zdarzeń do ewidencji działalności gospodarczej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2009 r., II UK 207/08, LEX nr 736738). Również kwestie związane z formalnym zarejestrowaniem w ZUS mają znaczenie jedynie w sferze dowodowej i nie przesądzają same w sobie o podleganiu obowiązkowi ubezpieczenia społecznego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2007r., III UK 35/07, LEX nr 483284).

Odwołujący w toku niniejszego postępowania przedstawił przekonujące dowody w postaci dokumentów oraz własnych zeznań złożonych w charakterze strony, które pozwoliły na obalenie domniemania, iż w całym okresie objętym wpisem do ewidencji działalności gospodarczej, faktycznie nieprzerwanie prowadził działalność polegającą na organizowaniu wyjazdów edukacyjnych dla młodzieży. Skoro pozwany organ rentowy kwestionował tę okoliczność, winien zgłosić dowody przeciwne. Natomiast w sytuacji, gdy w żaden sposób wiarygodność przeprowadzonych dowodów nie została przez pozwanego podważona, Sąd Okręgowy miał podstawy, aby w oparciu o te dowody dokonać koniecznych ustaleń faktycznych i wydać w oparciu o te ustalenia rozstrzygnięcie.

Sąd Apelacyjny nie stwierdził również podnoszonej w apelacji obrazy prawa materialnego, której skarżący upatruje w ustaleniu, iż wnioskodawca w spornych okresach nie podlegał obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 5 oraz 12 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych osoby wykonujące pozarolniczą działalność podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym oraz wypadkowemu. W świetle art. 12 ust. 1 tej ustawy obowiązkowo ubezpieczeniu wypadkowemu podlegają osoby podlegające ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym. Z kolei z art. 13 ustawy systemowej wynika, że obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby prowadzące pozarolniczą działalność - od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

Ustalenie na gruncie tej sprawy, czy w spornych okresach spełnione zostały warunki do objęcia wnioskodawcy ubezpieczeniem społecznym, uzależnione było od oceny, czy we wskazanych okresach J. G. faktycznie prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą. Przeprowadzone przed Sądem pierwszej instancji postępowanie dowodowe wykazało, że J. G. w okresach od 1 października 2004 r., do 31 marca 2005 r., od 1 października 2005 r. do 31 stycznia 2006 r., od 1 listopada 2006 r. do 31 marca 2007 r., od 1 października 2007 r. do 31 marca 2008 r., od 1 października 2008 r. do 31 marca 2009 r. i od 1 października 2009 r. nie prowadził faktycznie pozarolniczej działalności gospodarczej, o której mowa w art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. W konsekwencji dochodząc do wniosku, że we wskazanych okresach nie zachodziła przesłanka do objęcia wnioskodawcy obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi: emerytalnym, rentowymi, chorobowym i wypadkowym, Sąd Okręgowy nie dopuścił się obrazy zarzucanych w apelacji przepisów prawa materialnego.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Apelacyjny uznał, że wyrok Sądu Okręgowego odpowiada prawu, zaś apelujący nie przedstawił argumentacji, która mogłaby zmienić tę ocenę. Z tych względów na podstawie art. 385 k.p.c. oddalono apelację, jak w punkcie pierwszym wyroku. Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego znajduje oparcie w art. 98 § 1 k.p.c. Odwołujący, który jest stroną wygrywającą postępowanie apelacyjne, reprezentowany był w tym postępowaniu przez adwokata, a na poniesione przez tę stronę koszty składają się jedynie koszty zastępstwa procesowego obejmujące wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika. Z tych względów w oparciu o dyspozycję § 12 ust 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 j.t.) orzeczono, jak w punkcie drugim wyroku.